

GEFOPT!

Eenakter voor liefdeskwartet en godin

door

CHRISTIAAN BOSMAN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEFOPT!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **CHRISTIAAN BOSMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2022/0220/017
ISBN 9789038516387

© 2022 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 5 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(2à3 meisjes-2à3 jongens)

VENUS, de godin van de liefde, die af en toe in de meeste opzichtelijke en verschrikkelijke outfits haar “waarheid” komt zeggen en de boel een beetje in goede banen tracht te leiden. Liefst, maar niet noodzakelijk, gespeeld door een travestie:

BENNY, stuntelende jongeman op zoek naar een “liefje voor altijd”. Hij valt op Hilde, maar die valt blijkbaar op Harry. Gelukkig zijn Benny en Harry vrienden en zoeken ze samen naar een oplossing.

HARRY, niet zo stuntelende jongeman die schijnbaar op zoek is naar een “liefje voor altijd”. Hij valt voor Hilde, maar die valt ook wel wat voor ... Benny. Gelukkig zijn Harry en Benny vrienden en zoeken ze samen naar een oplossing.

HILDE, stuntelig meisje. Zij is op zoek naar de grote liefde. Zij valt op Harry, maar eigenlijk ook wel wat op Benny en eigenlijk... op geen van beide... En toch komt er een oplossing voor haar probleem.

MIA, helemaal niet stuntelig meisje dat het met Harry op een akkoordje gooit om een oplossing te vinden voor al de rest.

DECOR

Het decor is een donkere ruimte (zwarte wanden) op de scène. Hierin staan vier ongelijke witte kubussen of balken. Groot en stevig genoeg om één tot twee acteurs te kunnen dragen. Centraal staat een witte tuinbank of sofa. Achteraan wordt een uitgang in witte buizen of linten gemaakt. Dit zo dat de spelers links en rechts af kunnen. Opzij zijn ook vooraan doorgangen tussen de (zwarte, podiumhoge) doeken.

KLEDING

Elk personage is gekleed in twee effen, maar zeer felle kleuren. De jongens dragen een lange broek en een openstaand hemd. Benny's kleur is zilverachtig, terwijl Harry in vuurrood gekleed is. De twee kleuren mogen hoogstens een schakeringsverschil op de hoofdkleur zijn. Bij Benny is dit dan donker zilverachtig (meer de kleur van geoxideerde tin) en schitterend zilver. Bij Harry is er minder variatie mogelijk: felrode broek en roze hemd. Sokken en schoenen volgen bij beide het gekozen motief. Voor de meisjes is de stijl eind jaren vijftig, begin zestig. Blouse en rok. Ook hier volgen schoolmeisjessokjes en platte schoentjes dezelfde kleuren en kleurschakeringen. Mia neemt de kleuren geel en goudgeel. Hilde neemt groen en Turkoois.

Ronde 01

(Wanneer het doek open gaat, is de scène volledig verduisterd. In het duister staan Benny en Hilde elk op een kubus en liggen, hangen of zitten Harry en Mia op hun kubus. Plots gaat lokaal op één kubus gericht. Daarop staat Benny. De anderen, in het schijnsel van de spot, zien we enkel op de rug.)

BENNY: Een vrouw! Mijn leven voor een vrouw! Ik wil de zachte omsluiting van vrouwenarmen om me heen. Ik wil haar zachte perzikadem in mijn nek voelen, langs mijn wangen. Ik wil haar warme huid tegen de mijne voelen. Een vrouw! Nooit meer eenzaam! Steeds begrepen zijn. *(kordaat)* Ik moet en vrouw hebben.

(Lichtwissel: Benny, opnieuw in duister, gaat zitten met de rug naar publiek. Harry verlicht: gezicht naar publiek.)

HARRY: Een vrouw? Wat is daar nu moeilijk aan! Als je wil aan elke vinger tien. Vrouwen kunnen niet zonder mannen. Dat is zeker. Je moet wachten. Ze komen vanzelf. *(korte stilte, dan meewarig en blijkbaar niet akkoord)* Zachte armen om je heen?... *(roepend)* Een wurggreep, ja! *(zachter maar opgekropte emoties verradend)* Als een slang rondom jou opklimmend tot je hart in hun wurggreep open spat. Gedaan maan, alleen de vrouw blijft over. *(Opnieuw korte stilte, dan een fijn groen lachje)* Nooit meer eenzaam... Nooit dwazer gehoord. *(minachtend)* Ze kleven aan jou als vliegen aan de stroop. Ze palmen je in, je raakt ze nooit meer kwijt. Foetsie de zalige momenten die je eens voor jezelf had. En voor je het weet ben je eenzaam met twee! Laat de vrouwen maar eens mooi waar ze zijn, dat is het beste!

(Lichtwissel: Harry gaat weer zitten met zijn rug naar het publiek in het donker. Tegelijk keert Hilde zich naar het publiek en staat recht. Ze straalt twijfel uit. Maar eens ze aan het spreken is, verandert alles in romantiek en gedroom.)

HILDE: Altijd alleen... Had ik maar de knuffelende armen van een man om me heen... Zijn arm om mijn schouder op een bank in het maanlicht. Dromen van een mooie lentetijd. Nooit meer zorgen om morgen, om de kast die knelt, de deur die rammelt, de telefoon die kraakt de televisie die het laat afweten, de kraan die drupt, de goot die lekt. Een man in huis die alles herstelt... of laat herstellen. Een man die je naar de supermarkt voert, het wagentje duwt, alles draagt... en aan de kassa betaalt. Waar blijft de prins op het witte paard?

(Lichtwissel: In het duister gaat Hilde opnieuw zitten met de rug naar het publiek. Mia neemt een vrij mannelijke pose face publiek aan op haar blok.)

MIA: Romantische achterlijke ziel! *(maakt een teken met duim over schouder naar Hilde)* Ooit zo'n man geweten? Net een teddy, die aan niets anders denkt dan de robijnzachte wasverzachterknuffel. Hoe lang zou die vent niet moeten oefenen hebben, voor hij dat snoezige gezichtje zonder bijbedoelingen, onschuldig en teder, kon voor de lens brengen. Mannen denken niet aan knuffelen, *(uitdagend en verwijtend)* mannen denken alleen aan SEKS! *(minachtend)* En zelfs daar deugen ze niet in... Je gelooft me natuurlijk niet, maar er ooit al eens aan gedacht hoe belachelijk hij voor je staat, die piemelnaakte man... met zijn zwarte sokjes aan. En of het nu witte, zwarte of blauwe zijn, effen, gestreept, gespikkeld of met een prentje van Donald Duck erop: sokken zijn sokken en ze maken nog belachelijker dan de sukkelachtige indruk in het blote piemeltje! ... O ja... Dat mag je natuurlijk niet zeggen:

piemeltje, want hij denkt er steevast in een superlatief over. Je spreekt daar toch niet in centimeter over, maar in decimeter. Geen piemeltje, maar een stevige lul! Geen prins op het witte paard, maar een ordinaire dekhengst, is de man.

(Alle lichten aan en Benny, Harry en Hilde staan naar Mia te kijken.)

BENNY+ HARRY: *(samen)* Zeg eens even!

HILDE: *(schuchter)* Denk je?

(Plots komt er uit de fond een mastodontisch opgedirkte dame in een opvallende kledij, hoe pompeuzer hoe beter, in een afschuwelijk roze. Een verschrikkelijk grote tulen strik als hoed. Het zou leuk zijn voor deze figuur een travestie te gebruiken, maar dit is geen must. Allen springen van hun zitplaats en gaat tot bij de dame.)

VENUS: Taraam! Hier ben ik dan...

HILDE: Ook een goeie dag...

BENNY: Ook zoiets.

HARRY: Waw...

MIA: *(nuchter)* En wie ben jij?

(We horen nu "Venus" van Shocking Blue. De godin playbackt dit vol enthousiasme...)

VENUS: Fijn kennis te maken.

HARRY: Ik dacht dat jij je armen kwijt was?

VENUS: En ergens in een museum sta?

BENNY: Ik dacht dat Venus een mooie vrouw was...

VENUS: *(bekijkt hem zeer ernstig en misprijzend, dan na een korte stilte, terwijl ze zich van hem afkeert)* Jij zoekt moeilijkheden.

HILDE: *(vol bewondering)* Venus, is dat niet de godin van de ...

VENUS: ... Liefde? Juist, aangenaam *(neemt erg mannelijk de hand van Hilde en schudt die ter begroeting)*

MIA: *(achterdochtig)* Wat kom jij hier doen?

VENUS: Ik hoorde dat hier mannen vrouwen zoeken en omgekeerd, dus dacht ik...

HARRY: Oh, maar we kunnen zonder...

VENUS: Neen, dat kun je niet.

MIA: Misschien niet, maar we willen niet...

VENUS: Kunnen, willen, wat een taal. Wat een dromen vooral. In heel je zoektocht vergeet je één klein detail: ik trek aan de touwtjes. Als ik niet het licht op groen zet, wordt er geen man, geen vrouw gevonden. Zonder liefde niets, schatjes... Denk daar maar eens over na... Zonder liefde niets: al spreek je alle talen van de aarde, zonder mij:... niets! Al kon je kijken van hier tot in der eeuwigheid, zonder mij:... niets! Al puurde je het laatste uit elke wetenschap, al onderzocht je elke vezel van je lichaam, al ontleedde je de kleinste der gedachten: wat baat hete je? Want zonder mij: ... niets!

HARRY: Waar heb ik dat nog gehoord?

VENUS: Heeft het belang? Er is maar één ding belangrijk: wat je ook wilt, de liefde is het fundament (*enthousiast keert ze zich naar Benny en Hilde*) Uiteraard kun je romantisch doen en dromen. Je hebt gelijk: dat is het, wat telt. (*vergoelijkend en sussend keert ze zich naar Harry en Mia*) En natuurlijk heeft je partner ook zijn kleine kantjes. Maar dat maakt het leven niet. Om dat te begrijpen moet je bij mij zijn. Of nog beter:... ik moet er zijn. Houden van, houden van, het is vaak niet bijzonder, het is vaak niet zo'n wonder...

MIA: Maar geen mens die zonder kan. Dat liedje kennen we.

VENUS: Probeer het! Probeer maar eens een koppeltje te vormen. Als ik niet meespeel, zal dat niet lukken.

(Black-out)

Ronde 02

(Wanneer het licht opnieuw aangaat, zien we Hilde op de bank zitten. Harry komt de scène op en lijkt van plan deze over te steken. Wanneer hij eigenlijk de bank al voorbij is, houdt hij zijn stap in en keert zich langzaam om naar Hilde, die heel schuchter naar hem zit te kijken.)

HARRY: Ik had je eerst niet gezien.

(Hilde gniffelt even onwennig)

Wat natuurlijk heel moeilijk is. Je bent zo'n verblindende schoonheid, dat het moeilijk is je niet te zien.

HILDE: *(gniffelt weer even onwennig)* Flemer...

HARRY: Dat doet pijn. Horen dat jij mij niet ernstig neemt.

HILDE: Maar je zegt het zo... overdreven...

HARRY: Ik overdrijf helemaal niet. Als het gaat om je uitzinnige schoonheid te beschrijven, biedt een ruim mensenleven nog onvoldoende tijd. Woordenboeken, hoe breed, hoe dik, hoe uitgebreid ook, bevatten ook niet voldoende woorden om je onbeschrijfelijke schoonheid te beschrijven.

HILDE: Je doet me blozen.

HARRY: Ik weet het. Die mooie blos die door je ongelooflijk blanke huid breekt, is één van de zeven wereldwonderen die een vrouwenlichaam kunnen sieren.

HILDE: Hoe poëtisch...

HARRY: Poëzie? *(knielt voor haar neer)* Ja! Poëzie! Ja, dat is het... Heel je lichaam. Je ogen...

HILDE: *(duidelijk gecharmeerd)* Ja?

HARRY: *(voelt dat hij eindelijk toegang krijgt)* Natuurlijk! Heeft niemand dat jou ooit gezegd? Jij hebt heel bijzondere ogen.
Er zijn ogen in uw hoofd
die anders kijken dan uw ogen.
Van al uw woorden heb ik geloofd

alleen dit ene: er zijn regenbogen

van kant naar overkant
en blijde bloemen in de tuin.
Maar in uw ogen zijn ogen roodomrand.
Ze zijn blauw of donkerbruin;

Al naargelang wie er in kijkt
om uw ziel te stelen.
Ik besef nu dat het lijkt
alsof ik met de velen

alleen maar u omarmen wou
en zeggen: ik hou van jou.
Anderen doen dat zangerig en beter.
Ik kijk alleen maar uw ogen breder...

HILDE: (*keert de blik van hem af, recht het publiek in en knippert opvallend met de ogen om, op overdreven wijze, verliefdheid uit te stralen*) Bloeddruk 18 over 10, temperatuur licht boven de 37 en een hartslag van om en bij de 200! Wat blijft nog heel van een vrouw als ze zulke woorden hoort?

HARRY: (*licht beschaamd*) Het was oorspronkelijk wel geschreven voor een man of jongen.

HILDE: (*verschrikt*) Door jou?

HARRY: (*snel*) Neen, dat nu niet! (*als opbiechtend*) Ik heb het ergens gelezen. Ik vond het zo mooi. Ik leerde het van buiten, voor het geval dat het eens van pas zou komen.

HILDE: (*heeft hem nu door*) En nu kent de helft van de Vlaamse meisjes dat van buiten, zeker? Allemaal onder de indruk van uw declamatietalent...

HARRY: Neen. Ik meen het. Je hebt heel bijzondere ogen...

HILDE: (*al veel nuchterder*) Ja, dat zal wel. Dat is ook het enige waar je op let. Of hebt je nog gedichten van buiten geleerd over andere dingen aan het vrouwenlichaam?

HARRY: (*snel*) Ja, een kleine haiku: (*maakt de bijhorende gebaren met de armen, alles heel uitvergroot, met een glunderend gezicht, hij vindt het zeer leuk*)
Zó'n borsten, zó'n buik!
Zó'n taart die zó smaak'lijk oogt:
vrouw in verleiding...

(*begrijpt nu plots dat het niet helemaal geschikt is om haar te verleiden*)

Maar dat is natuurlijk niet op jou van toepassing...

HILDE: (*stilaan helemaal afkickend*) Ja, maar het maakt wel duidelijk dat je valt op de big boobies...

HARRY: Maar neen. Ik kijk daar helemaal niet naar (*maar tegelijk keurt hij toch wel duidelijk de voorraad van Hilde*) Ik kijk eerder naar het diepere innerlijke van een meisje.

HILDE: Zoals de ogen...

HARRY: Juist. Ik bedoel neen! Of toch, maar dan alleen omdat de ogen de spiegels

van de ziel zijn.

HILDE: Ook al geen originele uitspraak.

HARRY: Je legt alles verkeerd uit. Ik meen het echt goed. Ik hou van jou. Ik waardeer je om wat je bent, niet omwille van... Waarom lach je nu?

HILDE: Omdat je zo vurig te keer gaat. En zo... overdreven. Ik verlies er mijn blos van.

HARRY: (*staat weer op*) Ik meen wat ik zeg en ik zal het je bewijzen. Wacht hier op mij.

(Harry gaat haastig af. In de fond komt Benny op. Het is duidelijk aan zijn hele houding dat hij helemaal niet toevallig naar hier komt, maar echt op zoek is naar Hilde. Hij is duidelijk verrukt haar te zien, maar durft bijna niet naderbij te komen. Alles speelt zich achter haar af, zodat ze hem niet kan aanmoedigen of afstoten. Uiteindelijk na eens stevig doorslikken neemt hij blijkbaar een zeer zware beslissing en komt naar voor met de bedoeling naast haar op de bank te gaan zitten.)

Ronde 3

BENNY: (*helemaal geen romantische klank in de stem, eerder ruw, luid en zenuwachtig gejaagd*) Goededag! (*tegelijk laat hij zich naast haar op de bank ploffen. Zij schrikt helemaal op uit haar romantische overpeinzingen*).

HILDE: Je laat me schrikken.

BENNY: (*blijft de stuntel*) Sorry. Dat wist ik niet. Ik...

HILDE: (*kijkt hem nu aan en daardoor krijgt hij het helemaal*) Ja...?

BENNY: Wel, ik dacht zo...

HILDE: (*zit verwachtend naar hem te kijken, maar er komt geen geluid*) Ja... Het is natuurlijk zeer positief dat je denkt.

BENNY: Ja, ik bedoel dat ik...

HILDE: (*na een tijdje*) Ja, wat bedoel je?

BENNY: Wel, zoals ik kwam te zeggen, dat ik dacht dat...

(Hilde zit enkele ogenblikken verwachtend naar hem te kijken, maar er komt geen geluid meer.)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze